

wraz z karami za zwłokę od ustawowych terminów płatności zaliczek.

(6) W razie stwierdzenia nierzetelności zapisów do księgi przychodów i rozchodów, o której mowa w ust. 3, winni podlegają grzywnie od 500 zł. do 3.000 zł.

(7) Pierwszą zaliczkę na powyższych zasadach należy wpłacić do dnia 15 lutego 1932 r.

Art. 11. Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania płatników od obowiązku uiszczania zaliczek z art. 10 w przypadkach, w których przyjąć należy, że roczny dochód, służący za podstawę obliczenia nadzwyczajnego podatku, nie przekroczy 12.000 złotych rocznie.

Art. 12. Podatnicy, którym nakazy płatnicze doręczono po 15 października, powinni uiścić cały podatek w ciągu dni 30 po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 13. Zaległy nadzwyczajny podatek ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie obowiązujących przepisów.

Art. 14. Doręczanie nakazów płatniczych oraz wszelkich pism w sprawie nadzwyczajnego podatku uskutecznia się w trybie art. 121 — 124 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 15. Nadzwyczajny podatek wolny jest od 10% dodatku, uiszczanego w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82) oraz jest potrącalny od dochodu przy wymiarze państwowego podatku dochodowego.

Art. 16. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaliczania na poczet zaliczek, o których mowa w art. 10, dobrowolnych wpłat, uskutecznianych przez płatników nadzwyczajnego podatku na rzecz Naczelnego Komitetu dla Walki z Bezrobociem przy Prezesie Rady Ministrów.

Art. 17. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z dniem 1 stycznia 1932 r. i traci moc obowiązującą w terminie, który określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

883.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 19 grudnia 1931 r.

o zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego.

Art. 1. W myśl art. 12 statutu Banku Polskiego (załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 966) zatwierdza się uchwałę Zwyczajnego Walnego Zebrania Akcjonariuszów Banku Polskiego z dnia 24 lutego 1931 r., dotyczącą zmian artykułów 25, 29, 32 i 39 statutu Banku Polskiego oraz uchylecia art. 26-a.

Tekst zmienionych artykułów podaje się jako załącznik, stanowiący integralną część niniejszej ustawy.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 113, poz. 966) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 548) oraz niniejszą ustawą.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Załącznik do ustawy.

TEKST ZMIENIONYCH ARTYKUŁÓW STATUTU BANKU POLSKIEGO.

Art. 25.

Rada Banku składa się z Prezesa Banku i Wiceprezesa Banku, mianowanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej, oraz 12 członków Rady, wybieranych przez Walne Zebranie, które wybiera nadto corocznie trzech zastępców. W razie ustąpienia członka Rady przed terminem, albo z powodu sprzeciwu Ministra Skarbu (art. 26), wchodzi ten zastępca, który otrzymał najwięcej głosów; przy równej liczbie głosów wchodzi starszy wiekiem. Zastępca sprawuje czynności członka aż do najbliższego Zwyczajnego Walnego Zebrania.

Obok członków Rady z wyboru wchodzi z urzędu do Rady na czas pełnienia swoich funkcji Komisarz Banku (art. 39), który może być urzędnikiem państwowym.

Art. 26-a

uchyla się.

Art. 29.

Członkami Rady nie mogą być posłowie, senatorowie, wojskowi w służbie czynnej, ani urzędnicy państwowi, z wyjątkiem, przewidzianym w art. 25. Członkowie Rady muszą odpowiadać warunkom, wymienionym w punktach b) i c) art. 16.

Członek Rady, który stracił prawo uczestniczenia w Walnym Zebraniu lub warunki wybieralności do Rady, przestaje być członkiem Rady.

Art. 32.

Uchwały Rady zapadają prostą większością głosów; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 39.

Ministrowi Skarbu przysługuje prawo mianowania Komisarza Banku oraz Zastępcy Komisarza. Komisarz Banku, a w jego nieobecności Zastępca Komisarza jest członkiem Rady Banku z urzędu (art. 25).

Komisarz Banku i Zastępca Komisarza mogą brać udział w posiedzeniach Dyrekcji Banku z głosem doradczym oraz mają prawo żądania od władz Banku wszelkich wyjaśnień.

Komisarz Banku i Zastępca Komisarza otrzymują stałe uposażenie z funduszków Banku, ustalane przez Ministra Skarbu.

884.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 30 listopada 1931 r.

o tymczasowych organach instytucji ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 67 p. 7, 74 i 81 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i funkcjonowaniu instytucji ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 635) zarządzam co następuje:

§ 1. W instytucjach ubezpieczeń społecznych, w których organa, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i funkcjonowaniu instytucji ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 635), zostały rozwiązane na podstawie art. 67 p. 5 tegoż rozporządzenia, funkcje ich pełnią komisarze lub tymczasowe organa kolegjalne.

Również do czasu przeprowadzenia pierwszych wyborów do wymienionych w ustępie poprzednim organów funkcje ich pełnią komisarze lub tymczasowe organa kolegjalne, o ile do danej instytucji nie znalazły zastosowania postanowienia art. 74 ustęp drugi, powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 2. Mianowanie komisarzy dla pełnienia funkcji rozwiązanych organów instytucji ubezpieczeń społecznych oraz zwalnianie tych komisarzy należy do bezpośredniej władzy nadzorczej danej instytucji.

O ile mianowanie lub zwolnienie komisarza następuje przed przeprowadzeniem pierwszych wyborów do organów danej instytucji, aktów tych dokonuje Minister Pracy i Opieki Społecznej, przyczem w odniesieniu do kas chorych na wniosek właściwego określonego urzędu ubezpieczeń.

Władzą prężoną komisarza jest we wszystkich wypadkach, przewidzianych w paragrafie niniejszym, bezpośrednia władza nadzorcza danej instytucji.

§ 3. Stosunek służbowy komisarza ma charakter prywatno-prawny. Wysokość uposażenia komisarza ustalana jest w trybie właściwym dla mianowania danego komisarza.

§ 4. Komisarzowi przysługują uprawnienia, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i funkcjonowaniu instytucji ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 635) oraz we właściwych dla danej instytucji ustawach ubezpieczeniowych dla tego kolegjalnego organu, na miejsce którego został on powołany.

Komisarzom, pełniącym czynności rady zarządzającej, mogą być poruczone również kompetencje komisji świadczeniowej względnie komisji rentowej danej instytucji.

Czynności rady zarządzającej i komisji rewizyjnej lub rozjemczej, jak również czynności obu tych

komisji, nie mogą być łączone w osobie jednego komisarza.

§ 5. Do czasu powołania członków dyrekcji w kasach chorych, a dyrektorów w innych instytucjach ubezpieczeń społecznych w trybie, określonym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i funkcjonowaniu instytucji ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 635), funkcje ich pełnią w zakresie kompetencji, przewidzianym w powołanym rozporządzeniu i statucie danej instytucji, dotychczasowi dyrektorzy i lekarze naczelni tych instytucji, a w braku ich powołani specjalnie przez właściwy organ danej instytucji tymczasowi kierownicy i lekarze naczelni.

Powołanie tych osób wymaga zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej.

§ 6. W razie specjalnych okoliczności właściwa władza może zamiast komisarzy ustanawiać w trybie, określonym w § 2 niniejszego rozporządzenia, tymczasowe organa kolegjalne.

Kompetencje każdego z tych organów są określone w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. oraz odnośnych ustawach ubezpieczeniowych właściwych dla danego organu i instytucji.

§ 7. Przewodniczącego tymczasowego organu kolegjalnego i jego zastępcę mianuje właściwa władza w trybie, określonym w § 2 niniejszego rozporządzenia. Osoby te posiadają wszystkie prawa i obowiązki, określone dla przewodniczącego danego organu i jego zastępcy odnośnymi postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r., właściwych ustaw ubezpieczeniowych i statutu danej instytucji.

§ 8. Za udział w posiedzeniach tymczasowych organów kolegjalnych oraz inne czynności, związane z wykonywaniem swych funkcji, przewodniczący i członkowie ich otrzymują marki obecności, diety i zwrot poniesionych wydatków według norm, ustalonych w statucie danej instytucji. Przewodniczącym tymczasowych organów kolegjalnych może być zamiast marek obecności przyznany w trybie określonym w art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. ryczałt miesięczny.

§ 9. Obowiązujące w danej instytucji regulaminy czynności organów kolegjalnych stosują się również do odnośnych organów tymczasowych danej instytucji.

§ 10. W okresie reorganizacji zakładów ubezpieczeń społecznych pomiędzy zastosowaniem do danej instytucji ubezpieczeń społecznych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (art. 74), a ukonstytuowaniem się organów, powstałych z pierwszych wyborów, Minister Pracy i Opieki Społecznej może określić w drodze instrukcji, przewidzianych w nadanym tej instytucji przez siebie statucie:

1. kompetencje komisarzy względnie tymczasowych władz i ich przewodniczących,
2. tryb przyznawania wynagrodzenia przewodniczącym władz tymczasowych, oraz
3. tryb współdziałania komisarzy i przewodniczących tymczasowych władz między sobą, jako też